

[Indenrigsministeren.]

Lov at se et indirekte Bevis for, at det er det rette, som her er ramt. Man hævder, at i Lov af 31. Marts 1926 om kommunale Ejendomsskatter findes i § 7 en saadan Maksimalgrænse, og det er jo for saa vidt rigtigt; men denne Grænse ligger for højt, betydeligt over det nuværende Behov, hvad der ganske klart fremgaar af Bilag 1 til Lovforslaget. En ny Bevægelse i opad-gaaende Retning gennem Stigning af Beskatningspromillen vil for Landbruget være af saare betænkelig Virkning, og derfor er det fornødent, at man faar sat en Grænse, som ligger lavere. Saaledes som Beskatningen af fast Ejendom til Amtet har ændret sig i de senere Aar ved gennemførte Besparelsesforanstaltninger og ved det store Miliontilskud til Vejene, tenderer faktisk den Promille, hvormed fast Ejendom beskattes, ned imod 4, og det er efter min Opfattelse en Grænse, som bør kunne naas. Saa vel Betragtninger baserede paa den Udvikling, vi ser foregaa i Praksis, som Betragtninger af mere teoretisk Art, for hvilke der er redegjort i Bemærkningerne til Lovforslaget, fører til den her foreslaaede Grænse som Endepunktet for en Kurve, der afbilder en Aarrækkes Beskatningsforhold indenfor Amterne, og som har været stærkt stigende gennem de første tre Fjerdedele af denne Aarrække og derefter faldende.

Jeg takker det ærede Medlem Hr. Pinholt for den Tilslutning, han paa saa at sige alle Punkter gav Lovforslaget, og ikke mindst fordi han gennem sine Overvejelser er naaet til det samme Resultat med Hensyn til Maksimalpromillen, som er nedlagt i Lovforslaget. Det glæder mig, at ogsaa han finder, at den foreslaaede Promille, 4, er rimelig og derfor retfærdig. At sætte den væsentligt højere mener jeg vilde være urimeligt, vilde kunne medføre meget skadelige Virkninger, og at gaa lavere, saaledes som det fra forskellige Sider er ønsket, mener jeg ogsaa, under Hensyn til hele det Beskatningsforhold vi her beskæftiger os med, vilde være betænkeligt.

Nu siger det ærede Medlem Hr. Fibiger, Ordføreren for det konservative Folkeparti: Hvorfor er Aaret 1916—17 valgt som Udgangspunkt? Hvis man havde valgt et tidligere Aar, vilde man ved en Betragtning som den, der er redegjort for i Bemærkningerne til Lovforslaget, være kommet til en væsentlig lavere Promille — jeg tror, det ærede Medlem Hr. Aksel Jensen var inde paa den samme Betragtning. Jeg skal gerne oplyse, hvad der for øvrigt allerede er sket i Bemærkningerne til Lovforslaget,

hvorfor Aaret 1916—17 er valgt. Det er simpelt hen af den Grund, at dette Aar er det første, i hvilket der er foretaget en særskilt Jordvurdering, og en saadan maatte man jo have til Disposition af Hensyn til Sammenligning. Ja, vil man sige, men naar vi har Udsigt til at naa ned til denne Grænse, 4 pro mille, i Løbet af nogle Aar, maaske endogsaa i adskillige Amter at komme under denne, er det saa ikke nødvendigt at fikserer denne Promille som Maksimum. Efter min Mening er dette saa langt fra unødvendigt, at det endogsaa er nødvendigt, thi Beskatning af fast Ejendom har efter min Opfattelse Ekspropriationens Karakter, hvis den kan stige efter Behovet ved en Forøgelse af Beskatningsprocenten uden Hensyn til Værdisvingninger for det Grundlag, hvorpaa Skatten beregnes. Ejendomsskatterne maa, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Fisker betoned under Forhandlingerne om et tilsvarende Forslag i forrige Rigsdagssamling, være faste, det vil sige, de maa kun kunne bevæge sig indenfor ret snævre Grænser ud over de Bevægelser, der skyldes Ændringer i Jord- og Bygningsværdien, hvorpaa Skatterne hviler. Og hertil er der da ogsaa i den i den landkommunale Lov nedfældede Ordning med Hensyn til Paaligning af Skat til Kommunerne af fast Ejendom taget Hensyn, ligesom dette er opretholdt i Loven om kommunal Beskatning af fast Ejendom af 31. Marts 1926.

Det her foreliggende Lovforslag tilsigter da, saaledes som jeg allerede korteligt udtrykte det ved Lovforslagets Fremsættelse, for det første at sikre en saadan rimelig Grænse for Stigninger i Ejendomsbeskatningen til Amterne uden Forbindelse med Værdistigningen, med andre Ord at hindre i den kommende Tid en Udvikling som den, vi har gennemløbet i Aarene siden 1915, og for det andet under Hensyn til den Udvikling, vi i den sidste Menneskealder har set foregaa, og som har udvidet Amternes Udgiftsomraade i overordentlig Grad, at give en vis Bevægelsesfrihed for Skattepaaligning, naar denne ligger under Grænsepromillen for Beskatning af fast Ejendom, ud fra den Hovedbetragtning, som det forekommer mig burde finde almindelig Tilslutning, at Goder, vi alle nyder, bør vi dog i nogen Maade efter Evne alle være med til at betale. Og endelig er Formaalet dette at bringe Sognekommunernes skatteydende Borgere i nær Forbindelse med Amtsråadens Administration, at paakalde alles Interesse for, at denne Administration gennemføres paa den mest mulig økonomiske Maade. Man søger dette opnaaet bl. a. ved her at foreslaa, at hvis de